

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 5 centimen.
Aankondigingen 15 centimen per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 6 MAART.

NIEUWJAARSGIFTEN

AAN PIUS IX.

9de en laatste lijst.

Bedrag der vorige lijsten,	fr. 3268 63
M. Mathias Bollen van Hoesselt,	5 00
M. Joannes Bollen van Bilsen,	5 00
Maria Jans, dienstmeid te Tongeren,	1 00
H. Vader uw zegen om de genade te ontvangen van eene goede eerste communie te doen.	
Maria Josephina Paques van Neerreppe,	1 00
—	
Ontvangen door de tusschenkomst van M. den deken van Tongeren	
Een onbekende van Tongeren,	10 00
De vrouw Vanherck, id.	0 50
3 ^{de} lijst van Herderen Onbekenden,	3 00
3 ^{de} lijst van H. M. Joannes Houbrechts, eigenaar,	10 00
Totaal,	fr. 3304 13

Wet op het kerkhof.

De Hollandsche Kamer heeft zich in hare zittingen bezig gehouden met eene wet op de kerkhoven. (decreet van praerial jaar XII) en het is wel belangrijk te zien, hoe het protestantsche Nederland, de rechten van eenieder weet te eerbiedigen, en de vrijheid van Godsdienst verstaat. 't Is overigens in dit geval niet alleen, dat het Nederlandsche gouvernement lessen geeft aan het Belgische, hetwelk echter van niemand lessen schijnt te willen ontvangen.

Ziehier, in korte woorden, den inhoud van die nieuwe wet:

De wet legt aan alle de gemeenten de verplichting van openbare kerkhoven te maken, waarvan de politie en het toezicht alleen aan de gemeentelijke overheid toebehoort; maar de *geestelijke* kerkhoven blijven uitsluitend den eigendom der kerken; zij onderhouden die op hare eigene kosten en het staat aan de kerkelijke gemeenschappen vrij, onder zekere voorwaarden, *particuliere* kerkhoven te maken.

De Koning kan, op advies der bestendige deputatiën, tijdelijk de gemeente ontslaan van de verplichting haar eigen kerkhof te bezitten, en haar machtigen, met eene of meer gemeenten, een gemeentelijk kerkhof in eigendom te bezitten.

Die *openbare* kerkhoven moeten echter zoo ingericht zijn, dat op aanvraag van eene geestelijke gemeenschap, welke een eigen kerkhof heeft, de lijken van die gemeenschap in een

afzonderlijk EN ALLEEN VOOR HAAR BESTEMD gedeelte, kunnen begraven worden. Zelfs moet dit deel van EEN BIZONDEREN INGAANG voorzien zijn.

Meer dan dat: Ieder deel van dat kerkhof moet omringd zijn, gelijk het geheele kerkhof zelf, door eenen muur, eene afsluiting, een hekwerk of eene haag, van ten minste twee meters hoogte.

De schikking van ieder dezer afdelingen wordt geregeld door het gemeentebestuur, *nadat men het advies heeft gevraagd van iedere geestelijke gemeenschap, wie de zaak aangaat.*

Het hollandsche gouvernement houdt dus de verdeling per godsdiens in voege; het wil niet, dat een anderslenkende het kerkhof van den katholieken zou overrompen; het wil niet dat men de Kerker der doelen come storen, door het begraven van godloochenars en vijanden op gewijden grond.

Alzo, men ziet het, de gemeentelijke en geestelijke overheid gaan hier in volle harmonie met elkan over de baan; het gouvernement wil niet, dat er botsing tusschen deze bestaat; het wil, dat al hare rechten worden geëerbiedigd; — zie daar volgens ons de vrijheid in den vollen zin des woords.

Dat is de vrijheid niet, zullende Barabsten en hunne schreeven vers zeggen. Liberaal zijn wil zeggen: de papen plazen op kerkhof, preekstoel en tot zelfs in de sterijst; het burgerrecht afnemen, aan al wie nog katholiek denkt; alle recht en voordeel voor zich alleen houden; dat is belgisch liberalism.... Dat noemen wij despotism!

Het hollandsche gouvernement geeft bewijzen van ware vrijheid, door iedereen in zijne denkwijze te eerbiedigen, en meer dan *dat* hebben de katholieken in België nooit gevraagd. Zij toeh willen op geen ander kerkhof dringen; maar zij vragen ook, dat men hen vrij late op het hunne.

't Zou iederdard van groot nut zijn, als men hier wat meer de hollandsche wetgeving konde bestudeeren; ongelukkiglijk, zij zou ons ook meer dan eens doen zien, dat wij sedert 1850, in wettelijke vrijheid, geweldiger sekeruit getuigd zijn, dank aan de willekeurige maatregelen, sedert 1857 door dit ministerie genomen.

De wereld laat zich leilen met woorden. *Verba et vases et paterna nihil.* Dat is waar geweest in alle tijden en in alle landen, doch nooit is die waarheid beter uitgesproken dan onder het bestuur der vrijmetselaars die België regeeren.

Het onsterfelijke congres van 1850 heeft een

verstandige mannen Ja, al wat zij zeggen is recht, het is de zuivere waarheid

Ieder van ons keurde 't goed M. Goulden alleen dacht dat men nog van het een of ander had moeten spreken, maar dat het overige goed was Hij begon dan weder te lezen en zoudoende werd het 10 ure, vervolgens ging men naar bed en droomde van hetgeen men gehoord had

Buiten huide de sind zoals hij te Phalzbourg hadten kan, de wijlwijzers draaien knarsende op hunne ijzers, de regen zweept de muren, en wij goed en warm gezeten, wij luisterden, en wij dachten den heer, tot dat de slaap ons alles deed vergeten — Ach! wat slaapt men goed, en wat is men gelukkig met den vrede der ziel, kracht, gezondheid en de liefde en achting van hen die men bemint Wat kon men meer op deze wereld wenschen?

De dagen, de weken, de maanden, gingen aldus voorbij; wij werden in zekeren zin staat kundigen, en wanneer de ministers gingen spreken, dachten wij vooruit: «O, die schelmen! zij willen ons bedriegen; o, dat slechte ras! men moest hen allen weggagen»

Katharina bove had kon deze lieten niet uitstaan, en wanneer moeder Margriet ons als voorheen kwam spreken van onzen goeden koning Lodewijk XVIII, lieten wij haar uit achting maar praten en beklagden haar dat zij zoo verblind was omtrent de zaken van het land.

Men moet ook erkennen dat deze emigranten, deze ministers, deze prinses, zich tegenover ons als ware onbeschaamden gedroegen Indien de graaf van Artois en zijne zonen zich aan het hoofd der Vendéens en Bretons gesteld hadden, indien zij naar Parijs getrokken waren en de overwinning hadden behaald, zouden zij reden gehad hebben ons te zeggen: «Wij zijn uwe

wonderbaar schoon werk ter wereld gebracht onder den naam van Belgische Constitutie. Volgens die Constitutie zijn alle Belgen gelijk voor de wet, het recht is hetzelfde voor alle burgers, alle vrijheden bestaan in dezelfde maat voor heer en boer, voor rijk en arme.

Dat is wonderschoon op het papier, maar wanneer het er op aankomt die schoone voorschriften der Constitutie toe te passen, dan ondervindt men dat er niets anders in zit dan ydele woorden *Verbaet vooes.*

Alle Belgen zijn gelijk voor de wet, maar wie zondags mis hoort, wie zijne godsdienstige plichten zorgvuldig waarneemt, wie meer eerbied heeft voor onzen Lieven Heer dan voor minister Bara, al bezat hij ook alle noodige kennis om een ambt te vervullen, die hoeft zich niet aan te bieden om het geringste plaatsje te bekomen. Hij wordt van de hand gewezen en de plaats wordt gegeven aan den eersten den besten liberalen windhaan al was het ook de grootste ezelkop der negen provincien. Dat toont dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet!

Over eenigen tijd had te Luik een tweegevecht plaats tusschen eenen liberalen dagblad schrijver en den opsteller van een blad dat vijandig was aan den liberalen hapsel. Wat is er gebeurd? De vijand van het ministerie met zijne getuigen is in het gevang gestopt, de liberale tweegevechter is substituu procureur des Konings te Verviers benoemd! Zeg dan nog dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet!

Wij zouden den *Postrijder* aan de vier kanten kunnen volschrijven indien wij alle onrechtvaardigheden van dien aard wilden aanhalen. Alle gunsten voor de liberalen; de katholieken zijn juist goed om alle dagen nieuwe contributies te betalen. Dat zal duren zoo lang het kan. Wij vragen slechts waarop dat spel zal uitdraaien. Wat zal van ons onafhankelijk bestaan komen, indien het gouvernement alle gelegenheden waarneemt om de groote helft van het land te verbitteren, den eenen burger tegen den anderen te jagen en twist en misnoegen in onze bevolkingen te zaaijen? België is een klein landje te zwak om door de wapenen te weerstaan aan zijne machtige geburen. België vernag slechts iets door de eendracht zijner kinderen, en nooit heeft men in de geschiedenis gezien dat een land hetwelk zich in gevaar eenparig rond zijn gouvernement schaaft, voor langen tijd door den vreemdeling onderdrukt is geworden.

Maar de landen waar de tweedracht heerscht die zijn rijp voor vreemde dwingelandij. Wij hopen dat ons dierbaar vaderland nooit deze droevige ondervinding zal maken.

meesters en wij stellen u de wet » Maar naerast verjaagd te zijn geweest — daarna door de Pruisen en Russen terug gebracht te worden, en ons dan te komen vernederen, zij eelar iets wat zeer verachtelijk is! Hoe ouder ik word, hoe meer ik het denkbeeld keester dat het schandelijk was.

Zebedeus kwam ons ook van tijd tot tijd bezoeken en al wat wij in de gazetten lezen, wist hij Hij was het die ons het eerst vertelde, dat de jonge emigranten den generaal Vandamme uit de tegenwoordigheid des konings verjaagd hadden Deze ou te soldaat, die uit de gevangenschap in Rusland terug eerde, en dien het geheele lezer achtig toedroeg, niettegenstaande zijn ongeluk te Kulm, hadle r zij naar buiten gevoerd, zeggende dat daar zijne plaats niet was. Vandamme was kolonel geweest van een regiment te Phalzburg, de geheele stad kende hem; men kan zich de verontwaardiging der brave lieden bij deze tijding niet voorstellen.

Het was ook Zebedeus, die ons vertelde, dat men de generaals op halve soldij processen aandeel, en dat men hunne brieven aan den post onderschepte, om hen als verraders te doen beschouwen En weinig later zegde hij ons dat men de dochters der oude officiers, die zich op de school te St. Denis bevonden, zou zeggenden, en haar een jaargeld van 200 fr. geven. — en later dat de emigranten alleen het recht willen hebben om hunne zonen op de scholen van St. Cyr en van la Flèche te doen, om officiers te worden, terwijl het volk tot in alle eeuwigheid soldaat zou blijven met vijfcentimen per dag.

De gazetten verhaalden dezelfde zaken, maar Zebedeus wist nog andere bijzonderheden; de minste soldaten wisten alles Ik zou u het gezicht van Zebedeus nooit kunnen beschrijven, zoals hij achter het fornais zat, met zijn zwart eindje

Men herinnert zich dat het katholiek Congres van Mechelen een concours geopend had voor het maken van drie missen voor drie mannelijke stemmen met begeleiding van den orgel. Een groot getal muzikschrijvers hebben aan dezen wedstrijd deel genomen en de drie missen die den prijs behaald hebben, zijn in de maand augustus II. bekroond geworden. Deze drie missen, thans uitgegeven door de heeren Schott van Brussel, zijn te koop bij M. GALLE, boekhandelaar, te Tongeren. (Zie verder de aankondigingen)

Een onvoorziën voortval van de schepers, is oorzak dat de *Postrijder* helven later dan naar gewoonte verschijnt

Langlevendheid.

Er is eene zeer wettenswaardige statistiek opgemaakt van de gevallen van langlevendheid, welke zich sedert het jaar 1500 in Europa en Amerika hebben opgetaan.

Voor wat betreft Frankrijk, meldt die statistiek de volgende gevallen:

In 1645, stierf paer Nikolaas Levevier, een ongeborende augustijn, in de abdij van Clere-Fontaine, in den onderdom van 120 jaren, na geleurende 91 jaren priester te zijn geweest.

In 1668, stierf J. in Gros, geneesheer te Parijs, in de zelfden onderdom.

In 1641 overleed Anna Oudet Gappis, te Parijs, in den onderdom van 134 jaren.

Den 15 december 1766, stierf Jan Liff te te Boudlax, nabij Aagen, en had den onderdom van 136 jaren bereikt.

Den 10 juli 1775, overleed Jan Causeur te St. Matheu nabij Brest, in den onderdom van 137 jaren. Op 120 jarigen onderdom schoor hij zichzelf een nag.

Den 18 oktober 1759 stierf Anobal Canoux te Marselle; hij had den onderdom van 121 jaren bereikt.

Den 5 oktober 1810, stierf Pieter de Founzelle, geneesheer te Parijs, in den onderdom van 120 jaren.

In oktober 1825 overleed Polshman, geneesheer te Vandament, in den onderdom van 140 aren. Den dag voor zijnen dood had hij nog, met welgelukken eene kankeer operatie gedaan.

In 1708 stierf Meunier, schoolmeester te Parijs in den onderdom van 122 jaren.

Als voorbeelden van langlevendheid, welke buiten Frankrijk worden aangehaald, vindt men de volgende:

In 1770 overleed Kristiaan-Joak Dabakemburg, van Aachden, te Jutland (Denemark), in den onderdom van 145 jaren. Hij was slot zijn 113 jaar nogaan gebleven en te onwils aistoet met eene 60jarige vrouw.

In 1726 stierf Jan Oortweg, landbouwer, in Gallien (Spanje); hij was 135 jaren oud.

Den 16 december 1637, stierf Thomas Parr, landbouwer in Shropshire (Engeland) in den onderdom van 153 jar en Hij had 10 koningen

pijp tusschen de tanden, als hij ons al deze ellende verhaalde. Zijn groote neus verbleekte, de hoeken van zijne helder grijze oogen trilden, en van tijd tot tijd deed hij alsof hij lachte en bromde:

— Dat gaat vooruit! dat gaat vooruit!

— En wat denken de andere soldaten van dat alles? vroeg M. Goulden

— Wel! zij denken dat het goed gaat Wanneer men twintig jaren zijn bleef over Frankrijk gegeven heeft, wanneer men tien, vijftien, twintig veldtochten mede gemaakt, diij strepen heeft, en als men beldk met wonden is; en dan te hooren dat men uwe oude aanvoeders wegjaagt, dat men hunne dochters buiten de deur zet, en dat de zonen van die lieben uwe officiers worden voor altijd, dat verbeugt een mensch, M. Goulden, zeide hij, terwijl zijne wangten tot aan zijne ooren sidderden

— Zonder twijfel, het is ongelukkig, zeide M. Goulden, maar de krijgsteucht is nog altijd daar, de maarschalken gehoorzomen aan de ministers, de officiers aan de maarschalken en de soldaten aan de officiers

— Gij hebt gelijk, antwoordde Zebedeus. Maar daar sluit men opjé!

Hij drukte ons de hand en snelde naar de kazerne

De geheele winter ging op deze wijze voorbij, de verontwaardiging werd met elken dag grooter. De stad was vol officiers op halve soldij, die niet meer te Parijs durfden blijven; luitnants, kapiteins, majoors, kolonels van alle wapens, kavalerie en infanterie, lieden, die van eene korst brood en een klein glas wijn leefden, en te ongelukkigiger daar zij gedwongen waren een uniform te hebben. Men stelde zich zulke mannen voor, met holle waogen, kort gesneden haren,

WATERLOO.

VRIJE VERTALING NAAR HET FRANSCH (VERVOLG).

Wel verre van hem hoos te maken, verheugden hem deze woorden, want hij zag dat wij zoo spraken uit genegenheid, en dat hij naar ons hooren moest.

— Welnu! zeide hij, wij zullen trachten de zaken te schikken zooals gij wilt; te meer, daar eene massa officiers op halve soldij het koffiehuis van 's morgens tot 's aonds vullen, die de gazetten de een aan den ander geven, zoodat men soms twee uren moet wachten om er een te krijgen Ja, Katharina heeft gelijk.

En nog dien zeldendag ging hij naar Hoffmann, ten gevolge waarvan Michel, een der bedienden van het koffiehuis, ons alle avonden na te zeynen de gazet bracht, op het oogenblik dat wij van tafel gingen. Iedermaal als wij hem den trap hoorden opkomen, was het een ware vreugde voor ons, en wij riepen: Daar is de gazet!

Men stond dan op, Katharina repte zich het tafellaken weg te nemen en alles in orde te brengen; ik legde een goed stuk hout in de kachel, M. Goulden haalde zijnen bril uit de doos, en terwijl Katharina spon, en ik mijne pijp rookte als een oud soldaat, terwijl ik de vlam in de kachel zag dinsen, las hij ons het nieuws voor uit Parijs.

Welk een geluk en voldoening wij smaakten, te zamen staande en twee of drij anderen te hooren staande houden wat wij zelf dachten, en zich niemnd zich verbeelden. Soms was M. Goulden genoodzaakt op te houden om zijnen bril af te regen, en Katharina riep dan:

— Hoegood spreken die lieden! Dat zijn eerst